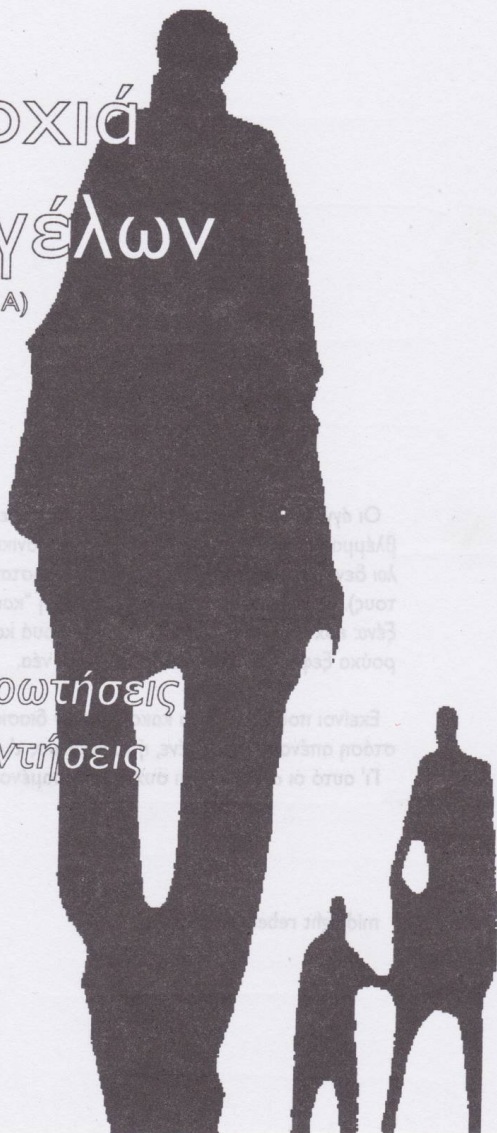

η τροχιά των αγγέλων

(ευθεία Α)

ρητορικές ερωτήσεις
ρητές απαντήσεις

ήλιοι ρι
νωλ'έγγρ νωτ
(Α διαθνα)

Οι άγγελοι δεν είναι αυτά τα χρωματιστά ιερά κοτόπουλα με το μελαγχολικό βλέμμα και τις καραμούζες που η χριστιανική εικονογραφία μας μαθαίνει. Οι άγγελοι δεν έχουν φτερά. Οι άγγελοι δεν προστατεύουν κανέναν (ούτε καν τον εαυτό τους). Οι άγγελοι δεν είναι κάτι "καλό" ή "κακό". Πρωτίστως οι άγγελοι είναι κάτι ξένο: έρχονται από μακριά, πόσο μακριά κανείς δεν ξέρει. Και φέρνουν σκόνη, ρούχα ξεφτισμένα απ' το δρόμο - και νέα.

Εκείνοι που έμαθαν να κακοπερνούν διασκεδάζοντας έχουν συνήθως αυτήν την στάση απέναντί τους: Ξένε, ή χείδεψέ μας τ' αυτιά, ή άντε χάσου.
Γι' αυτό οι άγγελοι είναι συχνά καταραμένοι να μονολογούν.

Ό,τι θυμάμαι χαίρομαι - κι ό,τι γουστάρω αντιλαμβάνομαι

Τί είναι το σήμα κινδύνου; Όχι ο κίνδυνος! Ούτε η λεπτομερής περιγραφή του. Ούτε καν μια αδρή και γενικόλογη σχηματοποίηση. Το σήμα κινδύνου είναι κάτι ελάχιστο, κωδικό. Που στοχεύει να προκαλέσει την επείγουσα προσοχή. Εκείνο το είδος εντατικής προσοχής που χρειάζεται για να ανακαλύψει κανείς μετά το σήμα τον κίνδυνο τον ίδιο.

Παράδειγμα: το SOS. Αυτά τα τρία γράμματα (χωρίς τελείες ενδιάμεσα) κυριολεκτικά δεν σημαίνουν τίποτα. Υιοθετήθηκαν στο συνέδριο ραδιοηλεγγραφητών στο Βερολίνο πριν έναν αιώνα, σα σήμα κινδύνου εκ μέρους των πλοίων. Το σχήμα διαλέχτηκε επειδή στο σύστημα Μαρκόνι είχε την μορφή ... --- ..., επειδή αυτή η σειρά από τελείες και παύλες ήταν εύκολη να την θυμάται και να την αναγνωρίζει ο καθένας, κι επειδή μη σημαίνοντας κάτι άλλο δεν θα μπέρδευε κανείς το νόημα. SOS: προσοχή, κινδυνεύουμε!

Αλλά πέρασε καιρός. Ακόμα και ένα τόσο απλό σήμα κινδύνου σήμερα θα "παρερμηνευόταν" άνετα. Με ολέθριες συνέπειες (πάντα είναι ολέθριες οι συνέπειες όταν ένα σήμα κινδύνου δεν γίνεται αντιληπτό) αλλά και με την χαριτωμένη ελαφρότητα του ώριμου μεταμοντερνισμού. Υπάρχει κανάς σοβαρός λόγος για να κουραστούμε να καταλάβουμε κάτι άλλο απ' αυτό που γουστάρουμε; Αλλοίμονο, αρκετοί απαντούν με τον τρόπο τους "όχι".

Συνεπώς το SOS μερικοί θα το διάβαζαν "σως" (σάλτσα). Μπορεί να μην γράφεται έτσι η λέξη "σάλτσα", αλλά ηχητικά το πράγμα ταιριάζει. Κι άμα πεινάς... Μερικότεροι των μερικών εξάλλου θα διάβαζαν το SOS σαν SS με έναν κύκλο ενδιάμεσα που προορίζεται για κέλτικος σταυρός... Κι αν ήταν στο χέρι τους θα έσπευδαν να ξεφορτωθούν εκείνους που εξέπεμψαν το σήμα κινδύνου. Θα θριαμβολογούσαν ίσως ανακαλώντας και διάφορα "προηγούμενα".

Υπάρχει και μια ακόμα εκδοχή, ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα. Το SOS γίνεται απόλυτα αντιληπτό σα σήμα κινδύνου· όμως γίνεται αντιληπτό από εκείνους που μεθοδεύουν το ναυάγιο. Αυτοί, λοιπόν, έχουν κάθε συμφέρον να "φιμώσουν" τους μαρκόνηδες... Κι αν θέλουν να αποφύγουν να εκτεθούν τότε θα αξιοποιήσουν ("χρησιμοποιήσουν" είναι πιο κατάλληλο ρήμα) τους μερικούς που καταλαβαίνουν "σάλτσες" και τους μερικότερους... Κάθε ηθικός φραγμός είναι μακριά απ' αυτούς. Η αποζημίωση της ασφαλιστικής είναι μεγάλη - και κοντύτερά τους.

Το ότι δεν βρισκόμαστε μεσοπέλαγα θα έκανε την παρερμηνεία του SOS ένα μέτριο αστείο. Μπορούμε πάντως να βουλιάξουμε οπουδήποτε οποιαδήποτε στιγμή, κι αυτό δεν είναι για γέλια. Το τέλος του παλιού κόσμου έχει αφήσει για

προίκα πολλές προκαταλήψεις· κι εκείνο το άγονο διανοητικό καθεστώς όπου οι άνθρωποι μόνο μέσω προκαταλήψεων μπορούν να σκέφτονται. Αυτοματισμός = σιγουριά. Κάποιοι εκεί ψηλά γελάνε γι' αυτόν τον ξεπεσμό. Αληθινά το διασκεδάζουν. Δυστυχώς ούτε αυτό εκλαμβάνεται σαν προειδοποίηση.

Στο τεύχος νο 11 του midnight rebel γράψαμε κάτι ελάχιστο και κωδικοποιημένο. Αυτό μπορούσαμε κι αυτό έπρεπε να κάνουμε την δεδομένη στιγμή - δεν περιλαμβάνεται στις συμβατικές μας υποχρεώσεις προς τους αναγνώστες και τις αναγνώστριες να εξηγήσουμε το γιατί "μόνο αυτό έπρεπε". Εν πάσει περιπτώσει η ρητορική ερώτηση δεν είχε τρία γράμματα, αλλά αυτό δεν αλλάζει τίποτα. Ήταν σήμα κινδύνου. Έπρεπε να τύχει της σχετικής προσοχής... Σιγά! Επείγουσα έχει γίνει (εδώ και κάτι καιρούς) η επιβεβαίωση του δεδομένου: το midnight rebel "μας την λέει". Συνεπώς εκτός απ' την πρόποσα ανάγνωση (ευτυχώς υπήρξε και τέτοια) επαναλήφθηκαν αντιδράσεις τύπου "σάλτσα". Όπως και τύπου "τα καθάρματα". Ο καθένας κάνει ό,τι καταλαβαίνει - χωρίς αυτό να συνεπάγεται αυτόματα πως καταλαβαίνει ό,τι κάνει.

Είχαμε την ευθύνη της εκπομπής αυτού του SOS: την στιγμή που το εκπέμπουμε ξέραμε πως σύντομα θα έπρεπε να γίνουμε αναλυτικότεροι. Αυτή η ευθύνη είναι που εξακολουθεί να μας αναλογεί. Το "σύντομα" ήρθε: τώρα. Οι εκβιασμοί δεν περνάνε. Τα υπόλοιπα είναι μάταια. Δε γίνεται κανείς να επιμένει να δείχνει κινδύνους σε όσους, για οποιονδήποτε λόγο, δεν θέλουν να τους δουν... Ή, έχουν συμφέρον να τους κρύψουν.

Ρητορική ερώτηση

Πώς είναι δυνατόν κάποιος που δεν είναι ικανός να αμυνθεί έναντι ενός συγκεκριμένου Χ αντιπάλου (ας πούμε: της αστυνομίας) να θεωρεί εαυτόν ικανό να επιτεθεί σ' αυτόν ακριβώς τον αντίπαλο; Μόνο από πλήρη άγνοια κινδύνου - ή μεθυσμένος. Η έπαρση, η αλαζονική εκτίμηση του συσχετισμού δυνάμεων, ακόμα ακόμα και το αγχωμένο κυνήγι της αυτοεπιβεβαίωσης, μπορεί να αποτελούν στοιχεία μιας κάποιας μέθης... το γεγονός είναι ότι ποτέ δεν βοήθησαν κανέναν. Κάθε φορά που κάποιοι έβαλαν το κάρο (της επίδειξης δύναμης) μπροστά απ' το γαϊδούρι (των πραγματικών δυνατοτήτων τους) έκλαψαν μανούλες. Σημειώστε χρονολογίες: νοέμβρης 1980, άνοιξη 1986 έως 1987, οκτώβρης 1991, νοέμβρης 1995, (ξώφαλτσα) ιούλης 2003...

Γιατί τα λέμε αυτά; Για να βρίσκονται. Όποιος καταλαβαίνει καταλαβαίνει. Όποιος δεν καταλαβαίνει, ράβει (εν γνώσει ή εν αγνοία του δεν έχει σημασία) κουστούμι "εξαίσιου θύματος". Και παίρνει στο λαιμό του όσους μπορεί.

Την επαύριο της συμβολικής επίθεσης στο α.τ. του αγ. Παντελεήμονα η αστυνομία επιδόθηκε στο εύκολο (γι' αυτήν) "παιχνίδι της πίεσης". Άτομα αλλά και συλλογικά εγχειρήματα (στέκια) βρέθηκαν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Με ρυθμό περιπάτου ασφαλίτες μπήκαν νύχτα στο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων και - ανάμεσα στα άλλα - έδωσαν την δική τους μικρή "συμβολική (ή και κυριολεκτική) απάντηση": έβαλαν φωτιά.

Τέτοιες καταστάσεις έχουν πάψει προ πολλού να συνυπολογίζονται (κι ακόμα χειρότερο: έχουν πάψει προ πολλού να προϋπολογίζονται) όταν επιλέγεται εκείνη ή η άλλη πράξη. Για λόγους που είμαστε υποχρεωμένοι να ερευνήσουμε αργότερα η πολιτική έμφαση έχει περιοριστεί στους θριάμβους της μιας στιγμής.

Οι αντιδράσεις των άμεσα θιγόμενων από την υπόγεια αστυνομική πίεση ήταν από υποτονικές μέχρι ανύπαρκτες - με μια απλή κουβέντα φοβισμένες. Να το πούμε όσο πιο γλυκά γίνεται; *Παγωμένες*. Δεν κατηγορούμε κανέναν γι' αυτό. Έτσι είναι οι συσχετισμοί δύναμης. Μπορεί κανείς να τους κοροϊδεύει αυτούς του συσχετισμούς - ή, πράγμα άπειρα ευκολότερο, να ελεεινολογεί εμάς και οποιονδήποτε άλλο θυμίζει ότι υπάρχουν τέτοιοι. Αλλά όταν αποκτάς την δυσάρεστη σκιά των αρχών και είσαι αναγκασμένος να την καταπίνεις, ανησυχείς, φοβάσαι. Ο προσωπικός ηρωϊσμός (ή, πιο ανθρώπινα, η προσωπική αντοχή) σε τέτοιες συνθήκες "πίεσης" δεν αντισταθμίζουν το γεγονός πως αφορμή είναι πράξεις συλλογικές που, από προφανή αδυναμία, δεν πετυχαίνουν να σηκώσουν το ίδιο συλλογικά το βάρος των συνεπειών. Στην συμβολική επίθεση στο α.τ. του αγ. Παντελεήμονα συμμετείχαν 200 άτομα· και την χειροκρότησαν πολλοί περισσότεροι. Όμως ούτε η "πίεση" της αστυνομίας, ούτε η αντίδραση σ' αυτήν σηκώθηκε από 200 ή και περισσότερους ώμους. Επιωμένο αλλιώς: η σύνθεση των ανθρώπων που έδρασαν κατά του α.τ. αγ. Παντελεήμονα ήταν εξαιρετικά συγκυριακή. Τόσο ώστε να μην έχει "αύριο". Πόσο μάλλον απέναντι σε δύσκολα.

Κι ενόσω, σαν εκτός ενέργειας αλλά εντός κινήματος, μας απασχολούσαν τα ενδεχόμενα του "μετά" και οι τρόποι πρακτικής αντιμετώπισής τους, το "κέντρο βάρους" των κινδύνων και των απειλών άρχισε να μετατοπίζεται. Κατ' αρχήν από την φανερή προπαγανδιστική δράση του κράτους. Η μυστηριώδης δολοφονία ενός ειδικού φρουρού σχετίστηκε έντεχνα από τα γραφεία τύπου της αστυνομίας με την διαδήλωση / επίθεση στο α.τ. αγ. Παντελεήμονα.... Και σα να μην έφτανε αυτό, οι ίδιοι ιδεολογικοί / δημοσιογραφικοί μηχανισμοί πρόσθεταν στη λίστα "συναφών με την συμβολική επίθεση στο α.τ. του αγ. Παντελεήμονα εγκλημάτων" και άλλα. Όπως, για παράδειγμα, μια πρόσφατη βομβιστική επίθεση σε αστυνομική κλούβα...

Και μόνο μ' αυτά τα δεδομένα η κατάσταση στις αρχές του Γενάρη διαμορ-

φωνόταν σαν αιωρούμενη στο χείλος του γκρεμού. Η φανερή αστυνομική "πίεση" εναντίον στεκιών και ατόμων, σε συνδυασμό με την προβοκατόρικη δημοσιογραφία της ασφάλειας θα μπορούσε να σημαίνει προεόρτια σοβαρής αστυνομοδικαστικής δράσης. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα έπρεπε να αποκλείει τέτοιο ενδεχόμενο. Κι απ' την αντίθετη μεριά η φανερά στριμωγμένη κατάσταση εκείνων που είχαν την πρωτοβουλία να οργανώσουν μια μαζική συμβολική επίθεση σε αστυνομικό τμήμα αλλά κανένα πολιτικό / οργανωτικό απόθεμα για να αντιμετωπίσουν την "περικύκλωση" της πράξης τους και των ιδίων, άφηνε ελεύθερο τον δρόμο στο σύμπλεγμα της ασφάλειας. Εναντίον τους - και όχι μόνο. Εναντίων όλων μας, άμεσα ή έμμεσα.

Μα ούτε αυτά ήταν αρκετά. Φήμες, όλο και πυκνότερες και πιο λεπτομερείες - κές μέρα με την ημέρα, ήθελαν "κάποιους να κουβεντιάζουν κι άλλη επίθεση σε αστυνομικό τμήμα" - αυτή τη φορά "πολύ πιο χοντρή". Οι φήμες αυτές ήταν τόσο διάχυτες και επίμονες ώστε δύο πράγματα θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είτε πως πράγματι κάτι τέτοιο "προετοιμαζόταν" και μάλιστα "μέσα στο χώρο" (με την ευρεία έννοια της λέξης "χώρος"...) και πως αυτοί που το "προετοιμάζουν" αδιαφορούσαν απόλυτα για το τι μαθαίνεται σχετικά - αδιαφορία από ύποπτη μέχρι εγκληματική. Είτε πως αυτές οι φήμες προέρχονταν κατευθείαν από την αστυνομία (που έχει διαβρώσει τον "χώρο", ας μην υπάρχει καμία αμφιβολία επ' αυτού) με ασαφείς αν και όχι ακατανόητους σκοπούς. (Περιμέναμε υπομονετικά 4 μήνες πριν βγάλουμε οριστικό συμπέρασμα.... Αλλά προτιμάμε να το κρατήσουμε για τον εαυτό μας).

Όλες αυτές οι παράμετροι "φύτρωσαν" κατά κάποιον τρόπο γύρω απ' την ενέργεια στο α.τ. αγ. Παντελεήμονα και ερήμην της ενόσω η συγκεκαλυμμένη αστυνομική δράση εναντίον συγκεκριμένων συλλογικών εγχειρημάτων / χώρων βρισκόταν σε εξέλιξη. Να πούμε "σύμπτωση" και να κλείσουμε τα μάτια; Καμία περίπτωση!!! Με βάση την εμπειρία μας είδαμε να διαμορφώνεται η ισχυρή πιθανότητα έως βεβαιότητα πως κάποιοι (άγνωστοι προφανώς σ' εμάς, μπάτσοι μέσα ή έξω από εισαγωγικά πάντως) προσπαθούν, και μάλιστα όχι από μια μεριά μόνο, να μετατρέψουν την ενέργεια (στον αγ. Παντελεήμονα) σε "κρίκο" μιας "τρομοκρατικής" (διάβάζει: συνωμοτικής / μιλιταριστικής) αλυσίδας! Την ίδια στιγμή που αυτός ο κλοιός πλαστογράφησης μαζί με όλες τις πιθανές συνέπειές του έσφιγγε οι κινηματικοί δράστες της επίθεσης στον αγ. Παντελεήμονα (που με σαφήνεια, και σωστά, είχαν "κατεβάσει" το "κλασικό" επίπεδο βίας στο δρόμο) αποδεικνύονταν ακόμα πιο αδύναμοι να σπάσουν οποιοδήποτε δόλιο (και καταστροφικό)

συσχετισμό ανάμεσα σε πράξεις και επιλογές παντελώς άσχετες μεταξύ τους. Αν η αδυναμία να δημιουργηθεί ένας συλλογικός πολιτικός / κινηματικός φραγμός στην κρυφή αστυνομική δράση διαρκείας (παρακολουθήσεις, απειλές, κλπ) ήταν μια φορά φανερή (άλλωστε είναι γνωστή εδώ και χρόνια...) η αδυναμία να αποσπαστεί η ενέργεια στο α.τ. αγ. Παντελεήμονα (και οι αυτουργοί της) από την "τρομολαγνική" τακτική του συστήματος γινόταν δέκα, εκατό φορές πιο φανερή. Συντριπτική. Μερικές δεκάδες ατόμων αποδεικνύονταν εντελώς εκτεθειμένα. Κι όχι μόνο αυτοί: στην πραγματικότητα **ευάλωτη αποδεικνύονταν μια κινηματική πρακτική που, έχοντας στηριχτεί σε λαθμενούς, πρόχειρους (ή και καθόλου...) υπολογισμούς όσον αφορά τις δυνατότητες όχι μόνο στις 24/12 αλλά (κυρίως) μετά, συρόταν στο στόμα του λύκου.** Γιατί όταν οι μηχανισμοί του συστήματος (και στην προκειμένη περίπτωση είχαμε την ταυτόχρονη λειτουργία τριών: του αστυνομικού, του δημοσιογραφικού/ ιδεολογικού και εκείνου των "φημών"...) μπαίνουν σε κίνηση, δεν το κάνουν για ψύλλου πήδημα! Με δυο λόγια, καθώς προχωρούσαν οι ημέρες του Γενάρη, το πράγμα βρώμαγε προετοιμασία μεγάλης κλίμακας "εκκαθάρισης" σε βάρος του (όποιου) "χώρου". **Αυτό ήταν το "κέντρο" του διαφαινόμενου κινδύνου,** για τον οποίο ήταν καθήκον μας ένα επείγον σήμα (το m.r. "έκλεισε ύλη" στις 24/1). Υπό την μορφή κωδικοποιημένης "ρητορικής ερώτησης".

Τόσο λίγο; Ναι, τόσο λίγο. Χρειάζεται να κουράζει κανείς λίγο και το κεφάλι του. Πάντα. Σε περιπτώσεις κινδύνου ακόμα περισσότερο. (Με χαρά διαπιστώσαμε πως υπήρξαν άνθρωποι, όχι "φίλοι" μας, που είχαν ακριβώς την ίδια αντίληψη του κινδύνου. Θα μνημονεύσουμε την αφίσα που κυκλοφόρησε με υπογραφή "κουτσοί στραβοί..." Κάποιοι, ευτυχώς, δεν χρειάζονταν καν ένα SOS για να καταλάβουν).

Δείξαμε ποιά ήταν το κέντρο του διαφαινόμενου κινδύνου. Αν κάποιος θέλει - και μπορεί, όμως για κάτι τέτοιο χρειάζεται να ασχολείται με υπαρκτούς και όχι ανύπαρκτους εχθρούς - να συνθέσει τα δεδομένα, θα πρέπει να λάβει υπόψη του και μερικά ακόμα πράγματα.

Πρώτον, ότι η ελληνική αστυνομία έχει μείνει για καιρό "αυτοσυγκρατημένη" απέναντι στο "χώρο". Το ότι αυτό δεν είναι ένδειξη της αδυναμίας της αλλά της δύναμής της ποιός άραγε δεν το καταλαβαίνει; Η εμπειρία και η λογική λένε ότι αυτή η "αυτοσυγκράτηση" γίνεται βάσει μεσοπρόθεσμου σχεδίου. Η παρατηρητικότητα λέει ότι τα σκυλιά είναι στη γύρα: εδώ μυρίζουν, εκεί κατουράνε και σηματοδούν...

Δεύτερον, το νομικό οπλοστάσιο του συστήματος έχει φρεσκαριστεί αλλά δεν

έχει χρησιμοποιηθεί ακόμα σε περιπτώσεις κινηματικών δράσεων. Κι εδώ η λογική και η εμπειρία υποδεικνύουν σχεδιασμό.

Τρίτον, (κι αυτό είναι το χειρότερο κατά την γνώμη μας) διάφορες συνιστώσες του "χώρου" αδιαφορούν απόλυτα για τις υπαρκτές δυνατότητες του συστήματος, όχι μόνο τις τεχνικές δυνατότητες πρώτης γραμμής (αστυνομο/δικαστικές) αλλά και για τις υπόλοιπες: τις ιδεολογικές, και τις δυνατότητες "διδασκαλίας / χειραγώγησης". Τα παθήματα της 16/4/03 και της "Θεσσαλονίκης 2003" δεν έχουν γίνει μαθήματα. Κατά συνέπεια έχουμε υποχρέωση να μιλήσουμε για έπαρση, αλαζονεία και κυνισμό της αυτοεπιβεβαίωσης σαν καταστάσεις διαρκείας. Όχι μόνο σε σχέση με "αυτά που γίνονται" αλλά **κυρίως σε σχέση με "αυτά που δεν γίνονται"**! Οι βαθιές και χρόνιες πολιτικές και οργανωτικές αδυναμίες του "χώρου" λογαριάζονται για αρετές· οι "αυτοκριτικές" είναι κούφιες, προσχηματικές, κι αυτοί που τις σερβίζουν δεν αναλαμβάνουν καμία δέσμευση και κανένα πρακτικό έργο για να διορθωθούν (αυτά που δείχνουν σαν "προβλήματα")· οι απορίες που δημιουργούνται στα μυαλά των νεότερων καταστέλλονται από τους πιο έμπειρους... **Κι όλα αυτά**, αυτές οι αδυναμίες, αυτές οι ελλείψεις, αυτά τα προβλήματα **που θα έπρεπε εδώ και πολύ καιρό να είναι αντικείμενα όχι μόνο βαθιάς και ενδελεχούς προσοχής και ανάλυσης αλλά και - κυρίως - συγκεκριμένων πρακτικών μέτρων αντιμετώπισης ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΚΙ ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΟΙ/ΕΣ**, όλα αυτά παρακάμπτονται! Αν αυτή η αυτοκαταστροφική αδιαφορία δεν χαλάει κανενός τα κέφια, ας τα χαλάσουμε εμείς: μόνο σαν μέθη μπορούμε να χαρακτηρίσουμε μια τέτοια κατάσταση. Μέθη που διαρκεί εξαιτίας ενός μοναδικού γεγονότος: ότι το ντόπιο σύμπλεγμα της ασφάλειας κρατάει ακόμα το τσεκούρι του στον αέρα. Αλλά τα κεφάλια είναι στον πάγκο.

Το τσεκούρι κρατιέται έτοιμο στον αέρα. Υπάρχει πρόβλεψη για πόσο;

Ας ανακεφαλαιώσουμε εδώ την πολιτική και χρονική αλληλουχία των γεγονότων ανάμεσα στα τέλη του Δεκέμβρη του 2004 και του Γενάρη του 2005.

1) Παραμονές Χριστουγέννων του 2004 διακόσια άτομα επιτίθενται συμβολικά σε αστυνομικό τμήμα, ενέργεια που κατ' αρχήν είναι δίκαιη, πλην καθόλου οργανωμένη και ζυγισμένη· οπότε

2) αποδεικνύεται γρήγορα ιδιαίτερα ριψοκίνδυνη πολιτικά καθώς οι μπάτσοι βάζουν στην άκρη την "κλασσική απάντηση" (συλλήψεις / δικαστήρια) για να αντεπιτεθούν κατ' αρχήν "υπόγεια". Οι 200 της ενέργειας (1) δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν δημόσια αυτόν τον χειρισμό· και ακόμα λιγότερο

3) δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν (δεν την αντιλαμβάνονται καν;) την προσπάθεια της αστυνομίας να "επενδύσει" πάνω στην πράξη τους, εντάσσοντάς την σε μια συνωμοτική / милитаристική αλυσίδα δράσεων (και) εναντίον της.

4) Ταυτόχρονα μια "άλλη επίθεση" σε αστυνομικό τμήμα αναγγέλεται ψιθυριστά, τέτοιου είδους ώστε (αντικειμενικά) να προορίζεται να πλουτίσει το "αντιτρομοκρατικό" κομπόδεμα του κράτους, πατώντας - κυριολεκτικά - πάνω στο κεφάλι της κίνησης (1).

5) Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν αποκλείεται καθόλου (το αντίθετο) το κράτος να - αφήνει - τα - λίγα - για - να - πάει - για - τα - πολλά, ήτοι για ένα γερό come back της "κλασσικής απάντησης" καταστολής που έβγαλε προς στιγμήν απ' τον ορίζοντα.

6) Υπό αυτές (...εκείνες...) τις συνθήκες τέλη Γενάρη εμείς του midnight rebel εκπέμπουμε ένα βιαστικό SOS προς κάθε ευήκοον ους, το οποίο περιλαμβάνει και την ερώτηση: ποιός θέλει να πάρει κόσμο στο λαιμό του;

Σε όλη αυτήν την αλληλουχία "σκάνδαλο" θεωρηθήκαμε εμείς! Ακριβώς, το γεγονός νο 6 - αυτό δηλαδή που ήταν στάση λογική, υπεύθυνη και κυρίως: αναγκαστική από κινηματική άποψη. Αναγκαστική γιατί - διάολε - κανένας δεν είναι να γίνεται κρέας για κανόνια... (όπου στα "κανόνια" θα πρέπει να συμπεριληφθούν κι όλες οι κρατικές προβοκάτσες που ενισχύουν το σύμπλεγμα της τάξης και της ασφάλειας). Ποιός λοιπόν μπορεί να παρακάμψει τα γεγονότα (1), (2), (3), τα ενδεχόμενα (4) και (5), για να σκαλώσει στο γεγονός (6); Ποιοί στήνουν και απολαμβάνουν τέτοιες αντιστροφές της πραγματικότητας; Ποιοί; Και γιατί;

Ρητή απάντηση σε ρητορική ερώτηση

Εάν έπρεπε να κριτικάρουμε - ή, σύμφωνα με την αργκώ μιας υποκουλτούρας που έχει εξορίσει έως απαγορεύσει από πολύ καιρό την κριτική, να τα "χώσουμε" - στην ενέργεια στο α.τ. του αγ. Παντελεήμονα, θα το κάναμε χωρίς περιστροφές, χωρίς να μασάμε τα λόγια μας: αυτό είναι γνωστό! Εάν έπρεπε να την επαινέσουμε, επίσης θα το κάναμε, όπως έχουμε κάνει σε άλλες περιπτώσεις. Ακόμα και στο τεύχος νο 11...

Αλλά οτιδήποτε απ' αυτά τα δύο είναι ανάξιο των περιστάσεων αν **δεν απομονώσει κανείς τις πράξεις από το περιβάλλον τους, από την συγκυρία τους, από το πριν και το μετά τους**. Βρισκόμαστε στον τέταρτο χρόνο της "μετά 11/9/2001" εποχής, σύμφωνα με την καθεστωτική χρονομέτρηση που έχει το πάνω (και βαρύ) χέρι. Την ίδια στιγμή που κάποιοι (όχι και οι πλέον καλοπροαί-

ρετοι...) αναγνώστες χάνουν τον χρόνο τους ψάχνοντας τις σελίδες ενός - ψυχρά μιλώντας - περιορισμένης αναγνωσιμότητας εντύπου για να βρουν "πού τα χώνει" (και φυσικά το "βρίσκουν" αφού το θέλουν πολύ...), την ώρα δηλαδή που η μηχανή της αυτοανάλωσης δουλεύει μια χαρά, τα σοβαρά ζητήματα είναι αλλού. Ένα απ' αυτά: οι κινηματικές διαδικασίες ποτέ δεν ήταν μόνο "αριθμός συμμετεχόντων". Ήταν πάντα και πολιτικό / οργανωτικό βάθος. Όποτε στο παρελθόν αυτή η απλή αλήθεια ξεχάστηκε ή παραμερίστηκε, οι κινηματικές διαδικασίες δημιούργησαν οι ίδιες χάσματα ανάμεσα στις πράξεις και στις δυνατότητες άμυνας του όποιου πλήθους. Κι έτσι έμειναν έωλες στο κτύπημα του τσεκουριού. Η παρέλαση των χρονολογιών (1980, 1986, 1991, 1995, 2003...) τις οποίες η προκατειλημμένη "ανάγνωση" του σήματος κινδύνου παρέκαμψε σαν ασήμαντες αυτό το καθήκον είχε: να θυμίσει. Πολυτέλεια;

Αν - όπως βόλεψε κάποιους - το θέμα της ρητορικής ερώτησης ήταν το "χώσιμο" στην ενέργεια στο α.τ. του αγ. Παντελεήμονα, τότε τι ήθελαν να πουν αυτές οι χρονολογίες; Η προκατειλημμένη ανάγνωση είναι ικανή να διυλίζει τα κουνούπια των λέξεων και να καταπιεί τις καμήλες των νοημάτων τους. Οι ψευδαισθήσεις όσον αφορά κρίσιμα πραγματικά δεδομένα του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο δρούμε δεν είναι ελάττωμα κάποιου ιδιαίτερου ιδεολογικού στίγματος - **είναι ελάττωμα του ίδιου του υποκειμενισμού ΜΑΣ** (και σκόπιμα εδώ μιλάμε σε πρώτο πληθυντικό πρόσωπο, δεν θα εξαιρέσουμε κανέναν). Δεν είναι καν ένα καινούργιο ελάττωμα - είναι παλιό, πολύ παλιό. Ο υποκειμενισμός ΜΑΣ, με όλα τα κατά καιρούς ιδεολογικά φορτία, είναι αυτός που μπορεί να μας κάνει τολμηρούς και αποτελεσματικούς; και είναι ακριβώς ο ίδιος που μας κάνει ολέθρια αυτοκαταστροφικούς - μιλώντας πάντα από κινηματική σκοπιά. Δεν υπάρχει κανένας χρυσός κανόνας για να έχουμε μόνο τα "καλά" χωρίς τα "κακά" του υποκειμενισμού. Κι ούτε θα τον εγκαταλείψουμε. Αλλά έχει όρια. Πέρα απ' αυτά μας τρώει. Γιατί υπάρχουν ιστορικές περίοδοι στις οποίες, για λόγους που βγάζουν μάτι, ο δρόμος προς την κόλαση είναι διάπλατα ανοικτός. Και μια τέτοια περίοδος είναι αυτή των τελευταίων 2 τουλάχιστον χρόνων.

Το πρόβλημα που έχουμε (και το έχουμε, ...όποιος καταλαβαίνει καταλαβαίνει, όποιος δεν καταλαβαίνει ράβει κουστούμι εξαίσιου θύματος... έλεγε το σήμα κινδύνου) δεν είναι αν αυτή ή άλλη πράξη είναι δίκαιη. Δίκαιη, δικαιοσύνη, είναι η καταστροφή αυτού του κόσμου και η ανάδειξη των τεράστιων δημιουργικών δυνατοτήτων των προλετάρειων... Αλλά η επανάσταση δεν θα γίνει αύριο. Το προλεταριακό δίκιο πνίγεται από έναν αφόρητο συσχετισμό δυνάμεων εναντίον του - να αραδιάσουμε παραδείγματα; Τα ανταγωνιστικά υποκείμενα (θέλει συχνά μεγάλη αισιοδοξία να μιλήσουμε για κινήματα) σε όλον τον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικά

κόσμο βρίσκονται στα σκοινιά, κι ακόμα χειρότερα: στο καναβάτσο - ακόμα κι αν δεν το παραδέχονται. Βρισκόμαστε σε άμυνα - όσο κι αν μας δυσχεραστεί αυτό. Όποιος νομίζει ότι είναι στο παραπέντε να αναποδογυρίσει, με μια καλή κλωτσιά, αυτόν τον σάπιο κόσμο, καλά κάνει και ψάχνει τον ιδανικό στόχο του δίκαιου, και καλά κάνει να παινεύεται πως τον βρήκε... Αλλά ξέρουμε όλοι και όλες πως αυτό είναι μόνο ένα πρόσχημα. Ένα στοιχείο του να βρίσκεσαι στα σκοινιά του ανταγωνισμού είναι ότι - προσπαθείς - να - διαλέγεις - πού - σε - παίρνει. Τις περισσότερες φορές ΔΕΝ σε παίρνει. Δεν είναι ντροπή, είναι αναπόφευκτο. Το ότι "διαλέγουΜΕ" (όλοι...) είτε το ένα είτε το άλλο μπορεί να το βάλει κανείς σε πολλά εισαγωγικά. Με μια έννοια, σαν κληρονόμοι μιας ασήκωτης σειράς ηττών, έχουμε γίνει τόσο σκληροί, τόσο ανεπαισθήτως κυνικοί, ώστε να μπορούμε, αν χρειάζεται, ακόμα και να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας. Συνήθως ξεχνώντας όλα εκείνα που ΔΕΝ κάνουμε. Επειδή ΔΕΝ μας παίρνει.

Συνεπώς, εδώ και μια εικοσαετία, με όση έπαρση ή αβεβαιότητα κι αν επενδύονται οι πράξεις μας, εκείνες ή οι άλλες, όσο λεονταρισμό ή μετριοπάθεια κι αν επιστρατεύουμε, βρισκόμαστε σταθερά κοντά στον πάτο. Εκείνο που κάνει την διαφορά, την *μόνη ουσιαστική διαφορά*, είναι οι πράξεις και οι επιλογές με τις οποίες προσπαθούμε να δημιουργήσουμε εν δράσει το απαραίτητο πολιτικό / οργανωτικό βάθος (κι άρα την δυνατότητα μιας συνέχειας στην κινηματική κριτική και στην κινηματική δράση, την δυνατότητα μιας συνέχειας που να μην στάζει από παντού) σε σχέση με τις πράξεις και τις επιλογές με τις οποίες επιβεβαιώνουμε περιοδικά την υπαρξή μας. Την κουτσοβογάζουμε πολιτικά - και τέλος. Η παράδοση πριμοδοτεί σταθερά τα τελευταία χρόνια το δεύτερο. Αυτό είναι γκρεμοτσάκισμα. Η έγνοια για το επόμενο βήμα είναι το πιο σημαντικό και το πιο δημιουργικό στοιχείο του (κάθε φορά) τωρινού - αυτή είναι η δική μας γνώμη. Φυσικά, το ξέρουμε, υπάρχει και η αντίθετη: όλα είναι "τώρα", ζήτω το τώρα... Επ' αυτού οι δρόμοι μας έχουν χωρίσει από καιρό. Και έχουν χωρίσει οριστικά.

Το πλέον κτυπητό στοιχείο της "μετά 11/9/2001" περιόδου, στοιχείο που όποιος δεν το λαμβάνει υπόψη του υπογράφει με το ίδιο του το χέρι την κατάδική του, είναι πως **τα κράτη επείγονται να δημιουργούν "τρομοκράτες"!** (Κι όταν δεν βρίσκουν πρόχειρους καινούργιους ξεθάβουν παλιούς). Αν κι αυτό δεν είναι εντελώς καινούργιο δεδομένο (στην πραγματικότητα είναι πάγια επιδίωξη των μυστικών υπηρεσιών διεθνώς από την δεκαετία του '80), απ' τις 11/9/2001 και ύστερα ανοικτά, καθαρά, αποφασιστικά, κεντρικά τα

κράτη και όλοι οι μηχανισμοί τους δουλεύουν για την "κατασκευή τρομοκρατών". Η "κατασκευή τρομοκρατών" γίνεται με διάφορους τρόπους. Έχει όμως μια πολύ συγκεκριμένη μεθόδευση, την οποία τα κινήματα την έχουν νιώσει στο πετσί τους: πατώντας πάνω στον υποκειμενισμό (μας) να μεγαλώνει όσο είναι δυνατό το χάσμα ανάμεσα στον βολονταρισμό (μας) και στο κοινωνικό (έννοημένο σαν σχέσεις και συσχετισμούς) περιβάλλον. "Είμαστε οι απελευθερωτές", "είμαστε οι εκδικητές", και άλλα τέτοια μικροαστικής προέλευσης εύχρα αλλά γελοία παραμύθια. Αυτή ήταν πάντα η γενική ιδέα της "κρυφής" κρατικής ατζέντας ενάντια στα ανταγωνιστικά κινήματα, μιας ατζέντας που αναλάμβαναν να προωθούν μέσα στις γραμμές τους, όποτε χρειαζόταν, ακόμα και ειδικής κατηγορίας πράκτορες. Αυτή ήταν πάντα - και τώρα αποτελεί αιχμή της πολεμικής προετοιμασίας των αφεντικών "με όρους ασφάλειας".

Να, λοιπόν, γιατί ακόμα και μια ενέργεια που (τυπικά και κατ' αρχήν) έχει όλα τα χαρακτηριστικά της κινηματικής πρακτικής μπορεί να "συρθεί" στο να δουλέψει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αν οι οργανωτές της ασχοληθούν μόνο με τον "στόχο" της αφήνοντας στην άκρη όλα τα οργανωτικά και πολιτικά δεδομένα των υποκειμένων που θα την πραγματοποιήσουν, τα δεδομένα και τις δυνατότητες του ταξικού εχθρού (του κράτους σε όλες του τις εκφάνσεις): κι αν, εν έτει 2005, τα άτομα συμπεριφέρονται σα "να μην τρέχει τίποτα" σ' ένα περιβάλλον ναρκοθετημένο πολλαπλά, τότε ακόμα κι αυτή η τυπικά κινηματική ενέργεια μπορεί να συμβάλει με τον τρόπο της στο χάσμα μεταξύ υποθετικών και πραγματικών δυνατοτήτων. Ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, δεν θα κάνει τίποτα για να το μικρύνει. Σ' αυτό το κενό φυτρώνουν πολλά. Η πολιτική προστασία των πράξεών μας είναι σήμερα η πιο δύσκολη και σύνθετη ενέργεια μέσα στις ενέργειές μας, ο πιο απαιτητικός λόγος μέσα στους λόγους μας.

Τα λαγωνικά της ασφάλειας κάτι τέτοια τα πιάνουν στο αέρα. Γιατί, πέρα απ' τις δυνατότητες της εξουσίας τους, διαθέτουν κι ένα τακτικό πλεονέκτημα: έχουν γνώση της πραγματικής κατάστασης (του "χώρου") χωρίς να έχουν και τις δικές του ψευδαισθήσεις. Στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2003, έναντι μιας συνθήκης που συνόψισε, εκ των πραγμάτων, μακράν την μέγιστη, από άποψη αριθμών, δυνατότητα στο δρόμο του α/α χώρου οι μεν διαδηλωτές νόμιζαν ότι μπορούν αλλά δεν μπορούσαν οι δε μπάτσοι ήξεραν ότι μπορούν αλλά δεν ήθελαν. Από εκείνη την αναμέτρηση και τα απόνερά της (όχι όσοι είμασταν απόλυτα αντίθετοι μ' αυτήν ανάμεσα στ' άλλα κι επειδή καταλαβαίναμε εκ των προτέρων τι θα δείξει... αλλά) όσοι ήταν υπέρ και είναι κινηματικοί θα έπρεπε να έχουν βγάλει σοφά συμπεράσματα. Και θα έπρεπε να έχουν προχωρήσει βαθιά, δυο χρόνια

σχεδόν μετά, την οργανωμένη δυσπιστία απέναντι στη βολονταριστική απογείωση που μεγαλούργησε - στα χαρτιά - επί μήνες, για να βουλιάξει αύτανδρη μέσα σε λίγες ώρες. Τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Μάλλον τ' αντίθετα. Κουκουλώματα και σοφιστείες. **Επιμένουμε ότι για όσους / όσες είναι κινηματικοί / es ένας δρόμος υπάρχει: να αποκτήσουν οι ελάχιστες δυνάμεις μας αυτόνομο και ανταγωνιστικό πολιτικό και οργανωτικό βάθος.** Όποια πράξη, όποια ενέργεια, συμβάλει συνειδητά σ' αυτό είναι καλοδεχούμενη· ακόμα κι αν έχει (αυτό είναι αναπόφευκτο) ελλείψεις και ατέλειες. Όποια πράξη δεν συμβάλει σ' αυτό αναπαράγει, θέλοντας και μη, το χάσμα που μόνο όσοι σκοπεύουν να το χρησιμοποιήσουν έχουν λόγους να το κρύβουν! Ένα χάσμα που θα καταπίνει τις ευγενέστερες των αρνήσεων. Όπως κάνει μέχρι σήμερα.

Κάποιοι, από έλλειψη κατανόησης, από ιδιοτέλεια ή κουτοπονηριά, θα συμπεράνουν: Aaaa! Άρα μας λέτε να κάτσουμε σπίτια μας! Αυτός είναι ένας τετριμένος (και φτηνός) ελιγμός υπέρ των αυτοματισμών. Που στα μέρη μας έχουν πάρει το γλυκερό - δηλαδή ελεεινό - όνομα "αυθορμητισμός". Αυθόρμητοι: παίρνουμε φόρα μόνοι μας.... Επειδή λοιπόν δεν είμαστε χθεσινοί ξέρουμε που ακριβώς οδηγούν τέτοιοι ελιγμοί. Ένα μικρό παράδειγμα του τι σημαίνει "πάω όπως με πάει η ορμή μου" το δείξαμε πριν: τρίπλες γύρω από 1, 2, 3, παράκαμψη 4, 5, ο εχθρός στο νταμάκι 6.... Όμορφα φουσκώνουν τέτοιοι αέρηδες πανιά και μυαλά. Όμορφα.

Μόνο που ο πόλεμος που διεξάγεται είναι κοινωνικός / ταξικός συνέχεια κι όχι όποτε μας βολεύει. Πολλά δάκρυα, πολύς πόνος, πολύ στέρση. Γιατί - από ένα "επίπεδο" οργάνωσης, σχεδίου και αποτελεσματικότητας κι επάνω - αυτός ο πόλεμος είναι ως τώρα μονομερής. Απ' τα αφεντικά και τους πιστούς τους εναντίον όλων των υπόλοιπων.

Δεν ξέρουμε την μαγική συνταγή για την διεξαγωγή του απ' την μεριά μας (εννοούμε: απ' την μεριά των "από κάτω"). Αλλά είναι βέβαιο πως κανένας αντι/πόλεμος δεν γίνεται (και καμία μάχη του δεν κερδίζεται) από "πολεμιστές" που, αφού έκαναν ένα, δύο, τρία πετυχημένα βήματα μέσα στο ναρκοπέδιο, χαίρονται και το ρίχνουν στα χοροπηδητά. Ό,τι γνώμη κι αν έχουν για τον εαυτό τους, η Ιστορία δεν τους σημειώνει σα "γενναίους". Έτσι είναι: όποιος δεν έμαθε πως το "ζήτω το τώρα" σε συνθήκες υποχρεωτικά παρατεταμένης αναμέτρησης σκοτώνει, δεν ξέρει τίποτα.

Δυστυχώς, ας το πούμε κι αυτό, έχει με τον καιρό αναπτυχθεί ένας μηχανισμός απώθησης για όλες εκείνες τις περιστάσεις όπου η μανιοκαταθλιπτική έλξη του όποιου θριάμβου της στιγμής ακολουθείται από συντρίμια διαρκείας. Είναι

ένας αποκρουστικός μηχανισμός, που έχει εσωτερικεύσει όλη την περιρέουσα κοινωνική μιζέρια: λέγεται *θυματοποίηση*. Η μονότονη επωδός εδώ και χρόνια, ύστερα από κάθε κρατικό κτύπημα μικρό ή μεγάλο, είναι οι καταγγελίες για "σκευωρίες" και για "κρατική βαρβαρότητα". Αυτή η κατάσταση έγινε δεύτερη φύση, κι ένα είδος διαβατηρίου στην προχειρότητα (αν όχι σε πολύ χειρότερα...). Λες και υπόγραψε ποτέ κανένα κράτος συμβόλαιο ότι όσους δηλώνουν ορκισμένοι εχθροί του θα τους αντιμετωπίζει με κατανόηση, ευγένεια και συγκαταβατικότητα. Σαν σκανδαλιάρικα παιδιά...

Δεν υπάρχει περιθώριο για αδράνεια. Αλλά η δράση έχει πολλές πλευρές. Καμία δεν περισσεύει, καμία δεν είναι πολυτέλεια - ειδικά εκείνες που δείχνονται περιφρονητικά σαν "αντιηρωϊκές"... Είναι πολύ πιθανό πως εκεί θα κριθούν οι σημαντικότερες κοινωνικές / ταξικές αναμετρήσεις στο μέλλον: σ' αυτές τις "αντιηρωϊκές" πράξεις των μετόπισθεν που οι "γεννημένοι - επαναστάτες" λौδωρούν. Όπως και να 'χει: όταν τα κράτη, τα αφεντικά και οι λακέδες τους έχουν ξεκάθαρα όχι μόνο την πρωτοβουλία των κινήσεων αλλά και συντριπτική υπεροχή μέσων, το να φροντίζουν τα κινηματικά υποκείμενα του ανταγωνισμού την συλλογική ύπαρξή τους, τόσο από οργανωτική όσο και από πολιτική άποψη, ενόσω δρουν, δεν είναι δευτερεύουσα δουλειά. Είναι *δύσκολη δουλειά!* Βρισκόμαστε σε άμυνα, και μαζί με οτιδήποτε άλλο πρέπει να φροντίζουμε αυτή η άμυνα να έχει βάθος. Δεν θα γεμίσουμε τις φυλακές μόνο και μόνο επειδή το κράτος και οι υπάλληλοί του θέλουν να έχουν κίνηση!

Για να τελειώνουμε: δεν χρειάζεται να συμφωνούν όλοι με τα πιο πάνω. **Δεν είναι καν υποχρεωτικό, για κανέναν, να σταματήσει τον ανήφορο της πλαστογράφησης αυτών που λέμε και κάνουμε.** Σήμερα, χθες, αύριο. Θα πρέπει να είναι κουραστική αυτή η δουλειά, του ψέμματος, αλλά μπορεί και να πιάνει τόπο... Υπάρχει σκοπιμότητα σ' αυτή τη δουλειά... Κάθε τι που λέγεται ή γίνεται σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο έχει τις αιτίες του, έχει τους λόγους του.

Αλλά δεν έχουμε όλοι τις ίδιες αιτίες, τα ίδια κίνητρα, τις ίδιες αναφορές και τις ίδιες προθέσεις - έτσι δεν είναι; Κι όποιος τινάξει την σκόνη της συνήθειας, θα καταλάβει ότι πολλές απ' τις δικές μας προτεραιότητες είναι άκρως αντίθετες των αυτονόητων.

